

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1562 usque ad annum 1563

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011860X

§. 44. Examen abusum, qui in celebratione Missæ Sacrificii irrepserunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66641)

Sæcul. XVI. **A.C. 1562.** cia constituti, arrogabant sibi idcirco immunitatem a jurisdictione Episcopi in eo ministerio, ac sæpe comperiebatur inepti, aut aliquo vitio laborantes quapropter non raro in graves incidebant errores, atque ideo in capite decimo cuncti per Synodum subjecti fuerunt examini Ordinariorum, quibus facultas esset aut in perpetuum, aut ad tempus illos ab eo munere removendi qui ab Episcopi sententia appellare vellent. Denique in capite undecimo ac postremo poenæ statuuntur adversus eos, qui Ecclesiæ bona occupant, ac iniuste detinent: hos igitur Synodus anathemati subjicit, donec ejusmodi bona restituerint, atque a summo Pontifice excommunicationis vinculo soluti essent. Cuncta hæc capita postea fortius recensentur.

§. XLIV.

Examen abusu, qui in celebratione Missæ Sacrificii irrepsit.

Pallav. l. 18. **c. 6. n. 15.** **Et c. 7. n. 1.** **Sarp. p. 553.** **D**iscussis hisce articulis ea proponuntur capita, quæ corruptelas in Sacrificii Missæ celebrationem irreperentes concernunt, atque in novem capitula redacta fuerunt. Quamvis Patres in suo decreto hoc nomen *corruptelæ* sedulo declinarint, eorum tamen non pauci querebantur, quod Synodus ad reformationem

mationis sanctiones descenderet, quæ tamen magis cujuslibet Episcopi sollicitudinem pro sua Diœcesi, quam cujusdam Oecumenici Concilii curam pro universo orbe sibi deposcerent: verum ad hæc reposuit Parisiensis Episcopus, quod centum abhinc, & quinquaginta annis singuli emendationem Capituli, & membrorum optarint, eaque elusa fuisset, curandum igitur, ut appareat, res serio, ac sincere, non autem simulate agitari: unde simul a se peti dicebat, ut etiam Galli propter turbulentum illius Regni statum audirentur, cum ibidem non ita pridem in Ordinum comitiis Aureliæ fuerit facta reformatio, eaque magis conducens, quam quæ jam in Concilio proponitur. Pariter Philadelphienſis Episcopus fuggeſſerat, quod Germania a Synodo postulet, ut ibidem non levis, sed maximi momenti res pertractarentur: Conimbricensis quoque Episcopus dixerat, quod quidem minima discuti non reprobet, arbitretur tamen, Synodi dignitatem postulare, ut Patres peculiarem quemdam ordinem sequantur, causaque idonea non desit, cur hoc potius, quam illud proponatur, & Reformatio a capite inchoanda, inde ad Cardinales transmittenda, ab his vero ad Episcopos, atque ad alios ordines deinceps procedendum

U 3

esset:

Sæc. XVI.
A.C. 1562.

Sæcul. XVI.
A.C. 1562.
effet: nam id nisi fiat, timendum, ut reformatione, sicuti jam cœpit, procedente Synodus Catholicorum indignationi, Protestantium vero ludibrio exponatur.

Denique Auriensis, & Quinqueelesiensis Episcopi suas quisque proponebant querelas, quas Sarpius recenset, nos vero eas prætermittimus, eo quod ferme circa idem caput versentur: prævaluit tamen Aialæ Segobienensis Episcopi sententia, vi cujus Patres decretum ad hæc tria reducebant capita, ad avaritiam, irreverentiam, ac superstitionem penitus eliminandam: itaque ad reprimendam avaritiam interdicta sunt pretia, conventiones, mercedes quæcumque mere ex pacto ad celebrandam Missam dandæ, præter importunas, ac molestas eleemosynarum extorsiones: & quamvis vere fuisset animadvertum, quod usitatum subsidium celebrantibus non pro Sacrificii pretio, sed ad sustentationem, & alimentum Sacerdotis, ex communi Scholasticorum, jurisque sacri Consultorum, ac præsertim Abbatis Panormitani doctrina præbeatur, fuit tamen aliquis, qui suadebat, id saltem prohibendum in illis Sacrificiis, quæ ob aliquem fortuitum eventum constituuntur, & certo loco, certisque diebus haud alligantur, sed ea sententia asse-

clas

clas non habuit: ut autem omnis irre- Sæcul. XVI.
 verentia arceretur, præceptum est, ne A. C. 162.
 permitteretur aut Sacrificii celebratio
 Clerico vago, & ignoto, aut ei interesse
 liceret homini palam criminoso: insu-
 per ibi agebatur de arcendis ab Eccle-
 siæ accessu publicis meretricibus, sal-
 tem absoluto Evangelio; sed hujus de-
 creti executio gravioribus offensio-
 nibus subjecta videbatur: cum vero ad
 reverentiam, qua tam sacrum munus o-
 bire decet, plurimum conferret loci Ma-
 jestas, hinc privatis in ædibus Sacrifi-
 cii usus fuit interdictus, solumque per-
 missus in templis, sacrisque locis cul-
 tui divino destinatis, inspectis, designa-
 tisque ab Ordinario, adeo ut antequam
 Sacrum inchoetur, ii, qui adsunt, exte-
 riori corporis modestia ceteris etiam a-
 nimi pietatem instillent, ac præsefe-
 rant. Jubebantur insuper ab Ecclesiis
 exulare omnes cantilenæ, & Musicæ,
 quibus lascivæ harmoniæ immiscentur:
 actum quoque est de removenda omni-
 no a Sacrificiis musica, sed plerique, ac
 præsertim Hispani eam commendabant,
 quippe ex antiquo tempore ab Ecclesia
 usitatam, atque ad infundendos suaviter
 in animos pietatis sensus aptam, dum-
 modo tenor Cantilenæ, & verborum sen-
 tentia Religionem spirent. Præter hæc
 præscriptum quoque fuit, ut a Sacri-

U 4 ficio

Sæc. XVI.
A. C. 1562.

ficio longe abessent profana colloquia, deambulationes, strepitus, clamores & quicquid adversatur Ecclesiæ Sanctitati, adeo ut domus Dei vere dici possit *Domus Orationis*.

Tandem ut omnis tolleretur superstitio, inhibebantur Sacerdotes, ne sacris operentur extra horas consuetas, aut aliis ritibus, quam receptis ac in Ecclesia consuetis: præterea vetitum erat, ne populus certo quodam Missarum, aut candelarum numero sese adstringat: injunctum quoque sacerdotibus, ut populus, quis esset, & unde proveniret. Sacrificii fructus, edoceretur, ac per eam opportunitatem admoneretur etiam de frequentandis Paræciis suis, saltem diebus Dominicis, Festisque majoribus: Insuper complures petebant, ut illæ interdicerentur Missæ, quæ vulgo *Siccæ* nuncupantur, ubi, adhibitis ceteris precationibus, ritibusque, minime consecratur: sed postea mutatum est hoc consilium, auctore potissimum Draconovizio Quinqueecclesiensi Episcopo, cum animadversum esset, quod in navigationibus, aliisque rerum conditionibus, cum ob Sacerdotis, vel sacræ suppellestilis defectum debito ritu sacrificare non licet, hoc Sacrificii genus, vel illius similitudo plurimum conferret ad excitandam in animis pietatem, cum populi

populi, ut etiam supra sensus evehan-
tur, sensibus indigeant.

Sæcul. XVI.
A. C. 1562.

§. XLV.

*Synodi Patrum timor de proximo
Gallorum adventu.*

Invalescente rumore de proximo Fran-
ciæ Episcoporum adventu, quos e-
tiam Cardinalis Lotharingius eorum
caput Tridentum usque comitari diceba-
tur, haud parum angebantur Synodi
Præsules, veriti, ne Galli unacum His-
panis, aliisque Ultramontanis Præsuli-
bus toti in eo essent, ut quædam æqui-
tati prorsus adversa vi extorquere nite-
rentur: quinimo ex ipsa Francia, &
Antverpia literæ afferebantur, quibus
nuntiatum, a Lotharingio Cardinale
non modo calicem, sed etiam sacrarum
imaginum abrogationem importune po-
stulatum iri. Nec admodum grata ipsi
Pontifici nuntiabantur de iis, quæ ani-
mo agitabant illi Præsules, eorumque
Dux Lotharingius; Papæ enim perscri-
bebatur, magnum numerum Præsulum
ex Francia coire cum quamplurimis
Doctoribus, ut sese cum aliis variarum
nationum Prælati conjungerent, Italos-
que Præsules opprimerent, quamquam
Ferrariensis Cardinalis falso hæc nar-
rari scriberet, ac summo Pontifici fidem
faceret, quod Galli hac sua Præsulum

Pallav. l. 18.
c. 7. n. 2.